

Arrest

nr. 180 180 van 26 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 december 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat Matthieu LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 2 augustus 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 14 juli 2016 in Italië omwille van illegale binnenkomst.

1.3. Op 9 augustus 2016 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.3. niet binnen de in artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 22 (7) van voormelde verordening.

1.5. Op 13 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Tigrinya afkomst verklaart te zijn, werd op 01.08.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 02.08.2016 asiel in België. Ze was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 14.07.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst.

Op 08.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze in januari 2015 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en stelde ze eerst te voet naar Ethiopië te zijn gereisd waar ze tot februari 2016 te Adi Harish (ETH) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per bus, tractor, pick-up en te voet verder door naar Soedan waar ze tot juni 2016 in een gehuurde kamer in de wijk Dem te Khartoum (SDN) verbleef alvorens per vrachtwagen en pick-up verder door te reizen naar Libië waar ze 2 weken op voor haar onbekende plaatsen verbleef alsook 2 weken aan de kust. Na haar verblijf in Libië reisde betrokkene per houten boot verder door naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 14.07.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van een illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde niet te weten of haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en stelde dat ze ziek was op het moment van haar binnenkomst in Italië waardoor ze naar een opvangcentrum werd gebracht waar zieken verblijven. Ze verklaarde ongeveer 11 dagen in Italië te hebben verbleven waarvan 4 dagen te Napels (IT) en 1 week te Milaan (IT). Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België met een transit via Zwitserland en Duitsland. Ze verklaarde op 02.08.2016 gearriveerd te zijn, wat tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene op 01.08.2016 door onze diensten geregistreerd werd, en vroeg asiel in België diezelfde dag.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat zij besloot in België asiel te vragen omdat ze toen ze in Italië was hoorde dat België respect heeft voor de rechten van vrouwen. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening

604/2013 verklaarde betrokkene gemakkelijker werk te kunnen vinden in België en stelde ze nogmaals dat er in België meer respect is voor de rechten van vrouwen.

Daarnaast stelde ze ook dat het in België makkelijker is om haar echtgenoot met haar te herenigen en stelde ze in België betere medische zorg te kunnen verkrijgen.

Via een schriftelijke tussenkomst van haar raadsman d.d. 17.10.2016 verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. De raadsman van betrokkene maakt melding van het feit dat zij op basis van haar ervaringen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Italië niet wenst terug te keren naar Italië. Hij verwijst in dit verband ook naar recente informatie aangaande de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië waaruit blijkt dat deze bijzonder precair zijn. Hij verwijst in dit verband onder meer naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), alsook naar andere rapporten uitgaande van het UNHCR en de Raad van Europa. Op basis van deze informatie stelt de raadsman van betrokkene dat de omstandigheden van opvang en van behandeling in Italië een schending van de rechten van asielzoekers impliceren, mede aangevoerd door de asielcrisis in Italië en de massale aankomst van kandidaat-vluchtelingen in Italië. Verder verwijst de raadsman van betrokkene in dit verband naar de door de Europese Unie genomen maatregelen betreffende de relocatie van in Italië aangekomen asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen. Uit deze maatregelen blijkt volgens de raadsman van betrokkene dat Italië niet in staat is om aan zijn verplichtingen betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te voldoen zonder beroep te doen op de solidariteit van de andere lidstaten. Verder wordt er verwezen naar een arrest uitgaande van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) alsook naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak Tarakhel v. Zwitserland. Op basis van deze informatie verzoekt de raadsman van betrokkene onze diensten dan ook om artikels 3(2) en artikel 17(1) van Verordening 604/2013 toe te passen vermits de omstandigheden van opvang en van behandeling in Italië systemische tekortkomingen kennen en wordt er aanvullend nog een artikel uitgaande van IRIN d.d. 15.08.2016 bijgevoegd.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 22.08.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 17.10.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven

kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betrokkene uitte onder meer verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat zij stelde dat het in België makkelijker is om zich te herenigen met haar echtgenoot.

Desbetreffend benadrukken we dat de echtgenoot van betrokkene, volgens haar verklaringen, op dit moment te Israël verblijft en dus tevens niet in België verblijft of verblijfsrecht heeft in België. We merken verder ook op dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om zich in de toekomst eventueel met haar man te herenigen.

Bovenstaande verklaring valt dan ook volledig te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze niet weet of haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk een EURODAC-resultaat type 2 opleverde voor betrokkene waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk geregistreerd werd in Italië.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat ze besloot in België asiel te vragen omdat er in België meer respect is voor de rechten van vrouwen dan Italië benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert dan ook dat in Italië de rechten van de vrouwen tevens ook gerespecteerd worden in navolging van artikel 14 van het EVRM en artikel 21 van het EU-Handvest.

Daarnaast verzette betrokkene zich verder ook tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 op grond van het feit dat ze stelde gemakkelijker werk te kunnen vinden in Italië. Desbetreffend verwijzen we naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt vermeld dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Italië ook de mogelijkheid hebben toegang te verkrijgen tot de arbeidsmarkt en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele problemen hieromtrent (p. 80-82).

Gericht op de verklaring van betrokkene dat ze in België betere medische zorg verkrijgt dan in Italië merken we op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde gehoorproblemen te hebben aan haar rechteroor en verder ook stelde ziek te zijn geweest tijdens haar verblijf in Italië. We benadrukken hier dat betrokkene omtrent haar gezondheidstoestand in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende

haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat zij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder worden desbetreffend ook geen attesten aangevoerd door de raadsman van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 17.10.2016. Verder benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor ook stelde na binnenkomst in Italië te zijn opgevangen in een opvangcentrum waar zieken verblijven, wat aantoonde dat betrokkene in Italië niet onthouden werd van de nodige bijstand en zorgen. Daarnaast verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We benadrukken verder ook dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Betreffende het bijkomende verzet van betrokkene tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 zoals omschreven in een schriftelijke tussenkomst van haar raadsman d.d. 17.10.2016 stellen we dat de raadsman van betrokkene onze diensten verzoekt om toepassing te maken van artikels 3(2) en 17(1) van Verordening 604/2013. Concluderend wordt er dan ook gesteld dat er in het geval van Italië niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Desbetreffend wijzen we er vooreerst op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de

opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Betreffende de verwijzing naar het arrest van de RVV en de daaraan gekoppelde verwijzen naar de zaak Tarakhel v. Zwitserland benadrukken we dat het EHRM in deze zaak stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Ondanks het feit dat de raadsman van betrokkene melding maakt van het feit dat betrokkene als jonge en alleenstaande vrouw ook tot een kwetsbaar profiel behoort benadrukken we dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1988 geboren vrouw wiens echtgenoot te Israël verblijft. We verwijzen desbetreffend ook nogmaals naar het feit dat betrokkene geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakt de raadsman van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst melding van het feit dat betrokkene aan gezondheidsproblemen zou lijden maar worden er door hem verder ook geen medische attesten of andere elementen ter staving aangevoerd.

De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

De raadsman van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst ook expliciet naar het feit dat de Italiaanse instanties naar zijn mening niet in staat zijn om aan hun verplichtingen betreffende de omstandigheden van opvang en behandeling van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen te voldoen op basis van het feit dat er door de Europese Commissie verscheidene maatregelen betreffende relocatie werden ingesteld. We benadrukken hierbij dat het door de Europese Unie opgesteld relocatieprogramma los staat van de bepalingen van Verordening 604/2013 en net ingesteld zijn om de Italiaanse autoriteiten via Europese solidariteit te ondersteunen om onder meer de uitdagingen betreffende opvang en behandeling van de massale instroom van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen aan te pakken. Het feit dat Italië onderwerp is van een relocatieprogramma doet ons dan ook niet besluiten dat er systemische tekortkomingen zijn betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling in Italië. Zo benadrukken we dat er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht in Italië. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende de verwijzingen van de raadsman van betrokkene naar verscheidene recente rapporten en informatie verwijzen we naar een andere recente bron, zijnde het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn

echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Desondanks zijn we er ons van bewust dat de door de raadsman van betrokkene aangehaalde passage uit het AIDA-rapport eventueel doet besluiten dat betrokkene na overdracht niet meer de mogelijkheid zal hebben om te genieten van opvang in Italië. Desbetreffend benadrukken we dat deze passage zich uitsluitend focust op de opvangmogelijkheden in CARA-systeem, maar dat er in het boven geciteerde rapport van het SFH ook wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen in Italië (*“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”*, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *“Associazione nazionale Comuni Italiani”*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRARnetwerk (*“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Verder benadrukken we dat de betrokkene verder geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we nogmaals naar het feit dat betrokkene verklaarde na haar aankomst in Italië te zijn opgevangen in een opvangcentrum waar zieken verblijven. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Daarnaast wordt er ook in het bijgevoegde artikel bij de schriftelijke tussenkomst van de raadsman van betrokkene verwezen naar de omstandigheden in deze zogenaamde *“hotspots”*. We merken hieromtrent allereerst op dat de door de raadsman van betrokkene aangehaalde publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Gericht op het hierboven vermelde rapport uitgaande van Amnesty International merken we op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van haar registratie in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, zoals ook aangehaald door de raadsman van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst d.d. 17.10.2016. Maar we zijn ook van mening dat deze bronnen tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden

overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder

meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder herhalen we nogmaals dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk,

§ 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.2, lid 1 en 2 van de Dublin III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1, 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook is de verzoekende partij van mening dat sprake is van een manifeste appreciatiefout en dat er een tegenstrijdigheid is tussen de motivering van de bestreden beslissing en het administratief dossier.

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“ALORS QUE l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, MS,S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Que les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83) ;

Que 1a Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ; Que dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./J&ssie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/'l'urquûe, § 66) ;

Qu'afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la patrie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH ;

Que, à cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas

de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, *Y! /Russie* § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, *Saadi/Italie*, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, *Vilvarajah et autres/Royaume-Uni*, § 108 in fine) ; Que, en ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir *ex. :* Cour EDH 21 janvier 2011, *M.S.S./Belgique et Grèce*, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, *Said/Pays Bas*, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, *Mitslim! Turquie*, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, *Chûhalf Royaume-Uni* §§ 99 et 100) ;

Qu'il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Italie, il n'en demeure pas moins que, conformément à l'arrêt *Chabal c. Rûyajme-Um* de la Cour européenne des droits de l'homme du 15 novembre 1996 (§96), à l'arrêt *Jabari c. Turquie* du 11 juillet 2000 de la même Cour (§39) et à l'arrêt *Shamqyev c. Géorgie et Russie* du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448), confrontée à un risque de violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire ;

Qu'en ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, *M.S.S./Belgique et Grèce*, § 359 in fine) ;

Que cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil de manière constante (voy. par exemple, CCK, arrêt n°137.696 du 30 janvier 2015, n°1 32.090 du 24 octobre 2014, n°138.950 du 22 février 2015, ou encore 144.400 du 28 avril 2015) ;

Que, enfin, la Cour EDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (Cour EDH 21 janvier 2011, *M.S.S./Belgique et Grèce*, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (Cour EDH 21 janvier 2011, *M.S. S./Belgique et Grèce*, §250).

Que dans ces circonstances, le fait de vivre dans le dénuement sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, *M.S.S./Belgique et Grèce*, § 254) et une obligation positive peut peser sur les Etats signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (Cour EDH 21 janvier 2011, *M.S.S.J Belgique et Grèce* §263).

Que le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier- administratif et apporte une réponse aux arguments de la partie requérante ;

Que ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Que dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ;

Que ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221,713 du 12 décembre 2012) ;

Que, compte tenu de la situation préoccupante et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde la majeure partie de son argumentation, d'autres rapports ont été tendus publics sur la situation italienne ;

Que la partie requérante joint un rapport (pièce 4) rédigé par l'organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) en août 2016 ;

Que ce rapport est consacré à la situation de l'accueil en Italie, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin ;

Que ce document est donc non seulement récent mais également particulièrement pertinent pour la situation de la requérante ;

Que ce document et les constats qui y sont faits doivent faire partie intégrante de l'examen rigoureux à charge de la partie adverse et être pris en considération pour l'examen de la situation générale en Italie ;

Ce rapport fait état de nombreuses carences et conclut à l'existence de déficiences systémiques et cela malgré l'augmentation du nombre de places (voir p. 79) ;

Que par ailleurs, en raison d'arrivées massives de migrants aux frontières européennes, à partir du printemps 2015, l'Union européenne a pris deux décisions : la décision (UE) 2015/1601 du Conseil du 22 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce et la décision (UE) 2015/1523 du Conseil du 14 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce ;

Qu'en application de ces décisions, il a été prévu de relocaliser pas moins de 120.000 demandeurs d'asile depuis la Grèce et l'Italie, compte tenu de l'impossibilité pour ces pays de faire face à l'afflux massif de migrants sur leur territoire ;

Que le fait que ces décisions aient été prises au niveau européen atteste du fait que l'Italie parvient pas, sans faire appel à la solidarité des autres États membres, à faire face à ses obligations en termes d'accueil des demandeurs d'asile et des réfugiés ;

Que l'annexe II de la communication de la Commission au parlement européen, au Conseil européen et au Conseil sur le sixième rapport sur la relocalisation et la réinstallation du 28 septembre 2016 (COM(2016) 480 final), met en évidence que seules 1196 personnes ont été effectivement relocalisées depuis l'Italie sur un objectif chiffre à près de 35.000 personnes ;

Qu'il est donc évident que ces mesures prises en septembre 2015 ne sont actuellement toujours pas suivies d'effet et qu'elles n'ont pas permis de diminuer la pression migratoire pesant sur l'Italie ;

Qu'au contraire, la pression migratoire a encore augmenté

Qu'il ressort en effet de ce même document que les arrivées ont été très nombreuses en Italie ces derniers mois : 52 652 migrants/candidats à l'asile ont posé pied en territoire italien entre le 12 juillet 2016 et septembre 2016, soit en l'espace de deux mois ;

Que dès lors que les contrôles frontaliers sont à présent plus stricts, il est devenu plus difficile de quitter l'Italie pour rejoindre d'autres pays européens, avec comme conséquence que le nombre de demandeurs d'asile demeurant sur le territoire italien a connu une augmentation importante, accentuant la pression sur les structures d'accueil existantes ;

Qu'en octobre 2016, l'organisation Amnesty International a également dénoncé la situation des migrants en Italie³ ;

Que ce rapport met en exergue non seulement les failles de la procédure d'asile à protéger les personnes qui ont besoin d'une protection mais aussi les abus commis par les autorités italiennes dans l'exercice du contrôle migratoire ;

Que par ailleurs, en raison de cette pression migratoire à laquelle l'Italie n'arrive pas à faire face les autorités ont été jusqu'à suspendre dans certaines parties du pays l'accès à la procédure d'asile ;

Que l'ensemble de ces informations tend à démontrer qu'en réalité, depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde principalement son argumentation, la situation s'est encore dégradée ;

Que l'obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession par l'administration qui doit être effectué lorsqu'une expulsion d'une personne est envisagée, s'oppose à toute lecture partielle ou trompeuse des rapports internationaux qui sont à sa disposition ;

Que, dans un arrêt n°147.792 du 16.06.2015, le Conseil du contentieux des étrangers a annulé, au fond, une décision de refus de séjour (annexe 26quater) délivrée dans le cadre d'une procédure « Dublin- Italie » pour un homme seul, célibataire, sans enfant, sans profil particulièrement vulnérable ;

Que, dans cet arrêt, qui doit, mutatis mutandis, être appliqué au requérant en l'espèce, le Conseil du contentieux des étrangers avait souligné que, le risque de traitement inhumain et dégradant des demandeurs d'asile en Italie étant réel, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que l'évolution de la situation mise en exergue plus haut ne permet pas d'arriver aujourd'hui à une autre conclusion ;

Que dans la décision attaquée, la partie adverse se contente de se référer, de manière très générale et non précise, à certains passages du rapport AIDA4, pour affirmer que la requérante sera probablement accueillie, à son arrivée en Italie ;

Que l'Office des étrangers affirme que les personnes transférées en Italie sur base du Règlement Dublin III auront accès à l'accueil et que rien n'indique que le requérant n'y aura pas accès ;

Que pourtant il est établi par le rapport AIDA que les personnes qui ont été accueillies dans un centre en Italie n'y ont plus accès en cas de transfert (voir la page 64 de ce rapport) et que ceci est confirmé par le rapport de l'OSAR (pièce 4, p. 28 et p. 32) ;

Que la requérante a été accueillie dans un centre d'accueil lors de son premier séjour ;

Que compte tenu de ces éléments, la requérante ne peut absolument pas comprendre le motif selon lequel rien n'indique qu'elle n'aura pas accès à un centre d'accueil en Italie, les informations disponibles permettant au contraire de conclure qu'elle ne sera pas admise dans le réseau d'accueil italien en cas de transfert vers ce pays eu égard à l'accueil dont elle a bénéficié lors de son premier séjour ;

Que la motivation de la décision contestée est donc en contradiction avec le contenu du dossier administratif ;

Que par ailleurs, l'Office des étrangers renvoie vers l'existence de centres d'accueil spécifiques destinés aux personnes transférées sur base du Règlement Dublin III et poursuit en estimant que même si ceux-ci n'existaient plus les personnes ont accès aux structures d'accueil normales pour demandeurs d'asile ;

Qu'à cet égard il y a lieu de relever tout d'abord que Votre Conseil a déjà jugé que la seule référence à l'existence de ces centres spécifiques pour personnes transférées en Italie ne permettait pas de faire l'impasse sur le fait que ceux-ci ne permettent pas de faire face à l'afflux de personnes transférées et que les problèmes de capacité d'accueil restent entiers (CCE, arrêt 148 253 du 22 juin 2015, p. 17) ;

Qu'ensuite, Votre Conseil a également souligné le caractère temporaire de ces centres d'accueil qui ressort du rapport AIDA lui-même, et que rien ne permet de vérifier qu'ils ont été prolongés après juin 2015 (CCE, arrêt n° 169 039 du 3 juin 2016, p. 33) ;

Que, au contraire, dans un rapport d'août 2016 (pièce 4, p. 27), l'OSAR précise que ces projets n'ont pas été prolongés depuis l'été 2015 ;

Que si ce rapport précise également que d'autres projets devraient être mis en œuvre en août 2016, rien ne permet de constater que ceux-ci ont effectivement été mis en place ;

Qu'en raison du caractère évolutif et préoccupant de la situation italienne il y a pourtant lieu, comme le reconnaît la partie adverse, de procéder à un examen prudent impliquant à tout le moins un examen complet, rigoureux et actualisé des informations ;

Qu'il est contraire à un tel examen prudent, rigoureux, complet et actualisé de motiver une décision en fonction de projets d'accueil en Italie qui ont pris fin il y a plus d'un an et que cela tend à démontrer au contraire que la situation italienne n'a été examinée que de façon superficielle sur base d'informations pouvant à tout le moins être qualifiées de datées ;

Que par ailleurs, comme il est dit plus haut, la requérante n'aura pas de nouveau accès à un centre d'accueil ;

Que dans ce cas particulier, les éléments de la cause établissant que la requérante sera exclue du réseau d'accueil italien, un examen prudent exigeait à tout le moins que la partie adverse s'enquière auprès des autorités italiennes des possibilités de réouverture du droit à l'accueil du requérant en cas de transfert vers l'Italie et demande des garanties à ce sujet ;

Que c'est d'autant plus le cas que le transfert a été accepté de manière implicite, par le seul écoulement d'un délai sans réponse de la part des autorités italiennes ;

Que le risque invoqué par la requérante présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable, les données de la cause indiquant qu'elle n'aura pas accès à un système d'accueil en Italie ;

Que dans ces conditions, en raison des obligations positives qui pèsent sur les États à l'égard du groupe vulnérable des demandeurs d'asile, au titre de l'article 3 de la CKDH, il y a lieu de considérer que la requérante établit qu'il existe un risque concret et probable qu'elle subisse un traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie ;

Qu'en effet, la requérante a mis en évidence qu'elle n'a plus de droit à l'accueil en Italie et qu'il ressort de la décision elle-même que la partie adverse est au courant de cet état de fait ;

Que, privée d'accueil, elle se retrouvera à la rue dans un état de dénuement complet ;

Que la partie adverse aurait à tout le moins dû se renseigner à ce sujet auprès des autorités italiennes et demander des garanties d'accueil aux autorités italiennes ;

Que, en l'espèce, la décision attaquée ne mentionne pas si des garanties en termes d'accueil ont été obtenues de l'Italie par la Belgique ;

Que, à défaut d'avoir sollicité es garanties d'accueil, il faut considérer que la partie adverse ne s'est pas suffisamment enquis du risque de traitement inhumain et dégradant en cas de renvoi de la requérante en Italie ;

Qu'un défaut d'instruction du risque de violation de l'article 3 en cas de retour justifie en soi l'annulation de la décision de transfert (en ce sens, voir CCE, arrêt n°147 792 du 16.06.2015)

Qu'il prévaut en Italie clairement un problème structurel d'accueil des demandeurs d'asile : le nombre de places étant très insuffisant, nombreux d'entre eux sont à la rue ;

Que les informations actualisées mettent également en évidence que les problèmes d'hébergement sont encore plus aigus pour les demandeurs d'asile qui font l'objet d'un transfert Dublin, ce qui est le cas de la requérante ;

Que, même si l'Italie tente de prendre des mesures pour améliorer la situation, les problèmes se développent de manière exponentielle : en effet, l'afflux de migrants en Italie est loin de diminuer et les autorités n'ont pas la capacité d'y faire face ;

Que toutes ces informations démontrent que qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe en Italie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3.2 du Règlement Dublin III fait interdiction à la Belgique d'y transférer le requérant ;

Que la décision attaquée viole donc cette disposition ;

Que les arguments tirés d'une lecture très partielle d'informations par ailleurs datées et, dès lors, du défaut de motivation formelle et adéquate, se vérifient à la lecture du dossier administratif et des pièces jointes à la requête dont la partie adverse avait ou aurait dû avoir connaissance ;

Que, pour toutes ces raisons, la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert du requérant en Italie, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

Que, pour toutes ces raisons également, et conformément à la jurisprudence de Votre Conseil le grief tiré de la violation de l'article 3 CEDH est établi et que le moyen doit être considéré comme fondé ;

Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est fondé et qu'il faut procéder à l'annulation de la décision attaquée ;"

Na het verkort weergeven van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM, de formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, stelt de verzoekende partij dat, gelet op de evolutieve en zorgwekkende situatie in Italië, het onderzoek van dossiers waarin een overdracht naar dit land wordt voorzien onder de Dublin III-Verordening, dient te gebeuren met grote omzichtigheid, wat een volledig, actueel en rigoureuus onderzoek veronderstelt van de informatie waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om een beslissing te nemen. De verzoekende partij betoogt dat sinds december 2015, datum van het AIDA rapport waarop de verwerende partij het grootste deel van haar argumentatie baseert, andere rapporten werden gepubliceerd over de Italiaanse situatie, dat zij een rapport toevoegt van augustus 2016 van OSAR, dat dit rapport gewijd is aan de opvangsituatie in Italië en in het bijzonder die van zij die terugkeren naar Italië in het kader van Dublin. Zij meent dat voormeld document dan ook niet alleen recent is maar ook bijzonder pertinent voor haar situatie en dat dit document en de erin gedane vaststellingen integraal deel dienen uit te maken van een rigoureuus onderzoek door de verwerende partij en in overweging dienen genomen te worden voor de beoordeling van de algemene situatie in Italië. De verzoekende partij wijst er op dat dit rapport melding maakt van talrijke bezorgdheden en besluit tot het bestaan van systematische tekortkomingen en dit ondanks het verhogen van het aantal opvangplaatsen.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing de verwerende partij zich tevreden stelt met het verwijzen, op een zeer algemene en niet precieze manier, naar bepaalde passages van het AIDA rapport om te bevestigen dat de verzoekende partij mogelijks zal opgevangen worden bij haar aankomst in Italië, dat de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat de personen overgedragen aan Italië op grond van de Dublin III-Verordening toegang zullen hebben en dat niets er op wijst dat de verzoekende partij geen toegang zou hebben, dat nochtans uiteengezet wordt in het AIDA rapport dat personen die opgevangen werden in een centrum in Italië, geen toegang meer hebben in geval van terugkeer en dat dit bevestigd wordt door het OSAR rapport. Zij wijst er op dat zij opgevangen werd in een opvangcentrum tijdens haar eerste verblijf, dat rekening houdend met deze elementen, zij de motieven van de bestreden beslissing absoluut niet kan begrijpen waar gesteld wordt dat niets er op

wijst dat zij geen toegang zou hebben tot opvang in Italië, dat de beschikbare informatie toelaat in tegendeel te besluiten dat zij niet zal toegelaten worden in een opvangnetwerk in Italië in geval van een verwijdering naar dat land gelet op de opvang waarvan zij genoot gedurende haar eerste verblijf. De verzoekende partij meent dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing in tegenstrijd zijn met de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partij meent dat zij aangetoond heeft dat zij geen recht meer heeft op opvang in Italië en dat het uit de bestreden beslissing zelf voortvloeit dat de verwerende partij op de hoogte is van dit feit. Zij meent dat zij, niet toegelaten tot opvang, op de straat zal belanden in een staat van complete armoede.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat argumenten gehaald uit een zeer partiële lezing van informatie die bovendien verouderd is, een gebrek aan formele en adequate motivering vormt, zoals blijkt uit de lezing van het administratief dossier en de stukken die zij toevoegt aan haar verzoekschrift, waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben. Zij meent dat de verwerende partij de gevolgen van een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië niet op zorgvuldige wijze heeft onderzocht en op deze manier het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

2.3.2.3. Het opgeworpen middel – waarbij de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerde gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico heeft op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

2.3.2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het

individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.6. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.3.2.7. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij zich, volgens de verzoekende partij, tevreden met het verwijzen, op een zeer algemene en niet precieze manier, naar bepaalde passages van het AIDA rapport om te bevestigen dat de verzoekende partij mogelijks zal opgevangen worden bij haar aankomst in Italië, dat de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigt dat de personen overgedragen aan Italië op grond van de Dublin III-Verordening toegang zullen hebben en dat niets er op wijst dat de verzoekende partij geen toegang zou hebben, dat nochtans uiteengezet wordt in het AIDA rapport dat personen die opgevangen werden in een centrum in Italië, geen toegang meer hebben in geval van terugkeer en dat dit bevestigd wordt door het OSAR rapport. Zij wijst er op dat zij opgevangen werd in een opvangcentrum tijdens haar eerste verblijf, dat rekening houdend met deze elementen, zij de motieven van de bestreden beslissing absoluut niet kan begrijpen waar gesteld wordt dat niets er op wijst dat zij geen toegang zou hebben tot opvang in Italië, dat de beschikbare informatie toelaat in tegendeel te besluiten dat zij niet zal toegelaten worden in een opvangnetwerk in Italië in geval van een verwijdering naar dat land gelet op de opvang waarvan zij genoot gedurende haar eerste verblijf. De verzoekende partij meent dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing in tegenstrijd zijn met de stukken van het administratief dossier.

2.3.2.8. De Raad stelt vast dat de advocaat van de verzoekende partij deze problematiek reeds aankaartte in een schrijven naar de verwerende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit schrijven in rekening heeft genomen en hieromtrent motiveerde *“Betreffende de verwijzingen van de raadsman van betrokkene naar verscheidene recente rapporten en informatie verwijzen we naar een andere recente bron, zijnde het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (‘Schweizerische Flüchtlingshilfe’ –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (‘Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben’ pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.*

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Desondanks zijn we er ons van bewust dat de door de raadsman van betrokkene aangehaalde passage uit het AIDA-rapport eventueel doet besluiten dat betrokkene na overdracht niet meer de mogelijkheid zal hebben om te genieten van opvang in Italië. Desbetreffend benadrukken we dat deze passage zich uitsluitend focust op de opvangmogelijkheden in CARA-systeem, maar dat er in het boven geciteerde rapport van het SFH ook wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen in Italië (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRARnetwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). (eigen onderlijning)

2.3.2.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partij reeds opvang heeft genoten in Italië (“Verder benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor ook stelde na binnenkomst in Italië te zijn opgevangen in een opvangcentrum waar zieken verblijven, wat aantoont dat betrokkene in Italië niet onthouden werd van de nodige bijstand en zorgen.”) en zelfs aangeeft zich bewust te zijn van het feit dat de door de raadsheer van de verzoekende partij geciteerde passage uit het AIDA rapport eventueel doet besluiten dat de verzoekende partij na overdracht niet meer de mogelijkheid zal hebben om te genieten van opvang in Italië. Echter meent de verwerende partij, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, dat de desbetreffende passage zich uitsluitend focust op de opvangmogelijkheden in het CARA systeem en wijst zij er op dat er in het SFH rapport ook gewezen wordt op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen in Italië en dat tijdens een recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten het plan werd ontvoerd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRARnetwerk.

2.3.2.9.1. Betreffende het motief dat de desbetreffende passage uit het AIDA rapport zich uitsluitend focust op de opvangmogelijkheden in het CARA systeem, kan de verwerende partij gevolgd worden. Immers blijkt uit pagina 63-64 van het AIDA rapport, waarnaar de verzoekende partij ook verwijst in haar verzoekschrift, wat volgt:

“Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the “Locanda Dublino” - in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.

- If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.

The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again."

In voorgaande passage uit het AIDA rapport wordt aldus gesteld dat personen die reeds een vorm van bescherming kregen en reeds een opvang genoten wanneer ze in Italië waren, geen recht meer hebben op opvang in CARA.

2.3.2.9.2. Betreffende het motief dat er in het SFH rapport ook gewezen wordt op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen in Italië en dat tijdens een recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten het plan werd ontvoerd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRARnetwerk, dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij met voorgaande motieven ingaat op de capaciteit van de opvang in Italië.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing op het eerste zicht niet blijkt dat de verwerende partij het SFH rapport heeft betrokken in haar beoordeling over het recht van opvang van de verzoekende partij die reeds opvang genoot in Italië.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op pagina 28 en 32 van het door de verwerende partij ter beoordeling van de opvangmogelijkheden van de verzoekende partij gehanteerde SFH rapport en stelt dat personen die reeds opgevangen werden in een centrum in Italië geen recht meer hebben op opvang na overdracht en dat zij reeds werd opgevangen in een centrum in Italië.

Op p. 27 en p. 28 van SFH rapport wordt gesteld:

"Possibilités d'hébergement pour les requérant-e-s d'asile transféré-e-s dans le cadre de Dublin

Les ONG des aéroports ne peuvent pas organiser d'hébergement pour les personnes ayant déjà déposé une demande d'asile en Italie avant de poursuivre leur route dans un autre Etat Dublin. Ces personnes doivent à nouveau se rendre à la Questura ou à la Préfecture initialement compétente ; elles reçoivent cependant en général un billet de train de l'ONG de l'aéroport à cet effet.

Les projets du FER voués spécifiquement à l'hébergement des personnes transférées en Italie dans le cadre de Dublin ont complètement cessé en été 2015. De nouveaux projets sous l'égide du FAMI de l'UE devraient, selon le GUS, être mis en oeuvre en août 2016. La durée de ces projets serait de 24 mois.

Les requérant-e-s d'asile transféré-e-s en Italie dans le cadre de Dublin sont le plus souvent hébergé-e-s dans un CAS ou dans un autre centre de premier accueil. En principe toutefois, l'hébergement est possible dans les centres suivants :

- Centres régionaux ou « Centri governativi di prima accoglienza » (ci-avant CARA)

- CAS

- SPRAR (Sistema di protezione per richiedenti asilo e rifugiati)

- Lieux d'hébergement communaux (pas réservés aux personnes relevant du domaine de l'asile)

La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une auto-isation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement. Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière.

MEDU se rend avec une clinique mobile dans les lieux précaires (maisons occupées, taudis, gare) et y rencontre de nombreux migrant-e-s : personnes se trouvant dans la procédure d'asile (ou dans la procédure de recours), personnes au bénéfice d'un statut de protection et personnes en transit. Les

personnes qui ont recours à l'offre de MEDU sont invitées à remplir un formulaire, si elles le veulent, de manière anonyme, où elles peuvent cocher la rubrique correspondant à leur situation. A l'époque du voyage d'investigation, MEDU ne rencontrait que peu de personnes transférées dans le cadre de Dublin sans abri. A son avis, cela pourrait s'expliquer par le fait que ces personnes se retrouvent plus rarement sans abri ou que MEDU ne les a simplement pas vues parce que son offre ne s'étend pas de manière complète. Cependant, MEDU rencontre de nombreux requérant-e-s d'asile (se trouvant en procédure d'asile ou en procédure de recours).

Nous n'allons ici exposer que les conditions en vigueur dans les lieux d'hébergement prévus spécialement pour les requérant-e-s d'asile. Nous aborderons au Chapitre 5.3 la situation régnant dans les autres centres ouverts aussi aux bénéficiaires d'un statut de protection (centres du SPRAR et centres communaux).

Pour les réfugié-e-s nouvellement arrivé-e-s par bateau, l'Italie propose des centres de premier accueil, à savoir les CSPA et les CDA. Nous n'en parlerons toutefois pas davantage parce que ces centres n'accueillent pas les personnes de retour dans le cadre de Dublin. »

Uit voormeld rapport dat dateert van na het AIDA rapport van december 2015, blijkt aldus dat geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen de verscheidene opvangsystemen, doch dat gesteld wordt dat *'la situaton en matière d'hébergement'* (vertaling: de situatie betreffende opvang) problematisch is voor personen die reeds in een centrum verbleven hebben voordat zij doorreisden, dat zij die dit centrum verlieten zonder verwittiging, beschouwd worden als vrijwillig vertrokken en aldus hun recht op opvang verliezen. Voorts blijkt dat dit recht kan teruggekregen worden doch dat de persoon aan de Prefectuur dient uit te leggen op grond van welke redenen zij het centrum heeft verlaten, dat de Prefectuur daarna beslist over het recht op opvang doch dat tot aan de beslissing de persoon geen recht heeft op opvang van de staat, dat in geval de Prefectuur weigert er geen alternatieven meer zijn voor opvang ter beschikking gesteld door de staat, dat als de persoon opnieuw het systeem mag betreden, zij op de wachtlijst wordt gezet in geval van gebrek aan plaats, indien zij geen kwetsbaar profiel heeft.

De Raad stelt vast dat, hoewel de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert over de door de raadsheer van de verzoekende partij opgeworpen problematiek van het verkrijgen van toegang tot de opvang voor personen die reeds opvang genoten in Italië, op geen enkele wijze blijkt dat, betreffende de mogelijkheid van de verzoekende partij om als persoon die reeds opvang genoot in Italië bij overdracht terug toegelaten te worden tot het opvangnetwerk, de passages van het door haar gehanteerde SHF rapport in rekening werden gebracht die specifiek handelen over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders die eerder hun opvangcentrum in Italië hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat en die op het eerste zicht lijken te wijzen op problemen voor deze categorie van asielzoekers om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat uit voormelde passage uit het SHF rapport blijkt dat er een mogelijkheid is om een aanvraag in te dienen teneinde het recht opnieuw te verwerven, doch dat niet blijkt welke criteria verbonden zijn aan het opnieuw verwerven van het recht op opvang noch blijkt binnen welke termijn een beslissing genomen wordt betreffende de aanvraag, terwijl wel blijkt dat tijdens de beslissingstermijn de aanvrager geen recht heeft op opvang van de staat.

Aldus blijkt *prima facie* niet dat verwerende partij bij haar beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM, meer bepaald in het licht van het door de raadsheer van de verzoekende partij aangehaalde probleem van recht op toegang tot opvang voor de verzoekende partij na overdracht gelet op het feit dat zij reeds opvang genoot in Italië, alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. Hierbij wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het SHF rapport en passages uit dit rapport hanteert in haar beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad benadrukt nog dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

2.3.2.10. In zoverre de verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing gemotiveerd werd betreffende het SFH rapport en de desbetreffende motieven herhaalt in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat deze motieven niet volledig corresponderen met de motieven van de bestreden beslissing. Meer nog, net de passage in de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich bewust is van het feit dat de passage van het AIDA rapport eventueel doet besluiten dat de verzoekende partij na overdracht niet meer de mogelijkheid zal hebben om te genieten van opvang in Italië ontbreekt. De verwerende partij kan dan ook niet onder verwijzing van de door haar in haar nota met opmerkingen aangehaalde motieven betreffende het SHF rapport stellen dat zij terecht oordeelde dat uit de

gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Waar de verwerende partij er op wijst dat de verzoekende partij niet betwist dat zij als Dublin-terugkeerder in de luchthavens van Rome begeleid en ondersteund wordt door NGO's die er actief zijn en die opvangvoorzieningen kunnen bieden en hun kunnen begeleiden, doet voormeld betoog geen afbreuk aan voormelde vaststellingen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen, meer bepaald de elementen die blijken uit het SFH rapport betreffende de opvang van Dublin-terugkeerders die reeds opvang genoten. Ook de stelling dat uit het SFH rapport blijkt dat door NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend zoals de verzoekende partij een opvangplaats wordt voorzien, doet geen afbreuk aan voormelde opmerkingen. Immers wordt in de in punt 2.3.2.9.2. geciteerde paragraaf van het SHF rapport op het eerste zicht geen uitzondering vermeld voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend. Gelet op voorgaande opmerkingen kan de verwerende partij op het eerste zicht ook niet dienstig stellen dat op basis van algemene recente betrouwbare bronnen niet kan worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen opvang zou krijgen, noch dat er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar de verzoekende partij toegang tot heeft.

Wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, wordt verder opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben.

2.3.2.11. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover besproken, ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, wijst de verzoekende partij op de door haar aangebrachte grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij meent dat de verzoekende partij het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aantoont. Zij verwijst hiervoor naar haar bespreking van de middelen waaruit volgens haar blijkt dat een miskenning van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM alle relevante omstandigheden in rekening zijn gebracht. Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt onzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 13 december 2016 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER